

z *Překlada nového světa* (PNS) svědků Jehovových, z *Ekumenického překladu* (EP) a z *Kralické bible* (KB).

Kristus při poslední večeři **lámal chléb**. Ne kvůli tomu, aby následoval nějaký tehdejší obyčej, ale proto, aby tímto činem ukázal na podstatu právě ustanoveného obřadu **zlomení** svého těla za naše hříchy. **Lámání chleba** se proto stalo pro jeho následovníky nezbytným úkonem:

„A díky činiv, **lámal** a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, které se za vás **láme**. To čiňte na mou památku.“ (1. Kor. 11:24; *KB*)

Ano, sám Kristus „zlomil“ své vlastní tělo v náš prospěch. A proto jeho učedníci **denně lámali chléb** pro ty, kteří **denně** (v témže dni) přijímali spasení:

„**Každého dne** pobývali svorně v chrámu, po domech **lámali chléb**... A Pán **denně** přidával jejich společenství ty, které povolal ke spáse.“ (Sk. 2:46, 47; *EP*)

Obřad **lámání chleba** několik dní po výročním datu Pánovy večeře:

„My jsme **po velikonocích** vypluli z Filip a přijeli jsme k nim do Troady **až za pět dní**. Tam jsme zůstali **týden**. První den v týdnu jsme se sešli k **lámání chleba** a Pavel promluvil ke shromáždění...pak se vrátil nahoru, **lámal a jedl chléb**, dlouho do rána s nimi rozmlouval a potom odešel.“ (Sk. 20:6, 7, 11; *EP*)

Apoštol Pavel lámal chléb po vzoru Krista:

„Není pohár žehnání, který žehnáme, podílnictvím na Kristově krvi? Není **chléb, který lámeme**, podílnictvím na Kristově těle? Protože je **jeden chléb**, my, ačkoli mnozí, jsme jedním tělem, neboť **všichni se podílíme na tom jednom chlebu**.“ (1. Kor. 10:16, 17; *PNS*)

Co jsme si ukázali z Písma

- 1) Slavení *památné slavnosti večeře Páně* spočívá výhradně v jejím *jedení a pití*, přičemž Písmo vybízí k přijímání večeře Páně všechny, kteří přijali Kristovu zachraňující oběť.
- 2) *Večeře Páně* probíhala od samého počátku nezávisle na datu jejího ustanovení.
- 3) Výraz *lámání chleba* je totožný s *večeří Páně*.
- 4) *Lámáním chleba* a jeho následným *jedením* se obřadně zvěstuje *zlomení* (obětování) Kristova těla v náš prospěch.

—ov—

Večeře Páně*

Slavnost pouze jednou v roce, nebo lámání chleba kdykoli?

Určeno pro svědky Jehovovy

**Mluví Písmo o památné slavnosti – anebo o večeři Páně?
Zve nás Pán Ježíš k památné slavnosti – anebo k večeři?
Máme se účastnit večeře Páně – ale přitom „nevečeřet“?**

Večeří Páně se zabývá i časopis *Strážná věž* (SV) z 1. února 2011, a to na str. 21, v článku „Jste připraveni na nejdůležitější den v roce?“. Článek uvádí:

„Pouhých několik hodin před popravou Ježíš ustanovil, jak si lidé jeho smrt mají připomínat. Slavnost, kterou zavedl, je známá jako ‚Pánova večeře‘ nebo ‚večeře Páně.‘ (1. Kor. 11:20; *Ekumenický překlad*) Její důležitost Ježíš zdůraznil tak, že svým učedníkům přikázal: „Tímto způsobem si mne ... znovu připomínejte.“ (Lukáš 22:19, *Slovo na cestu*) Přejete si Ježíše poslechnout? Pokud ano, budete považovat výročí jeho smrti za nejdůležitější den v roce.“

V článku jsou dále používány dva pojmy, které jsou od sebe cíleně významově oddělovány. Prvý je *památná slavnost*; druhý *večeře Páně*. Svědkové Jehovovi (SJ) přisuzují zásadní význam pojmu *památná slavnost*. Chtějí se tak mimo jiné pojistit proti případným námitkám pozvaných hostů. Při této slavnosti totiž SJ nechávají chléb i víno pouze kolovat, ale nikdo (kromě „ostatku“ z pomazaných) chléb nejí, ani víno nepije. SJ pak překvapeným hostům vysvětlují, že je pozvali **ke slavnosti** večeře Páně, **nikoli k jedení** večeře Páně.

Jedení večeře Páně je u SJ povoleno od roku 1935 jen zbylému ostatku z doslovných 144 000 vládců Božího království. V České republice je mezi cca 16 000 SJ takových přijímajících jen několik.

* První pojednání s názvem *Večeře páně – jen pro 144 000, nebo pro všechny?* je k dispozici ke stažení na www.rozcesti.org.

Publikace *Biblické odpovědi křesťana na otázky svědků Jehovových*
a další materiály jsou zdarma k dispozici na:

www.rozcesti.org

Průběh památné slavnosti, jak ji slaví SJ

Každý z nás byl již někým pozván k večeři. Vždy nás čekalo nějaké jídlo a nápoj. Pravděpodobně nikdo z nás nezažil situaci, kdy by hostitel večeři sice přinesl, ale pouze by s ní prošel v těsné blízkosti kolem nás a pak by ji odnesl netknutou zpět do kuchyně, aby ji tam nějakým způsobem zlikvidoval. Stejně tak by se to po chvíli odehrálo i s přineseným nápojem. Hosté by se takovému počínání jistě velice divili.

Podobnou situaci již zažili někteří křesťané pozvaní svědky Jehovovými k slavnostní večeři Páně. Chléb byl sice přinesen, ale nikdo ze SJ jej nepožil. Když jej chtěli požit pozvaní křesťané, bylo jim v tom SJ pohotově zabráněno. Stejně neúspěšně dopadl i jejich pokus napít se vína z kolujícího kalichu, z kterého se rovněž nikdo ze SJ nenapil. Poté bylo obojí odneseno a učiněno jisté opatření, neboť z kolujících symbolů si nesměl nikdo nic vzít ani po skončení památné slavnosti.

Průběh Biblické večeře Páně, jak ji uvádí Písmo

Co se týká průběhu večeře Páně, jsou pro křesťany rozhodující Kristova slova: „Kdykoli tedy **jíte** tento chléb a **pijete** tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.“ (1. Kor. 11:26)

Podle příkazu Ježíše Krista si mají křesťané připomínat Kristovu oběť výhradně **jedením** chleba a **pitím** vína, nikoli jakousi náhradní slavností, která by Kristovým slovům protiřekla. Kristus zdůrazňuje: „**Pijte** z toho všichni.“ (Mat. 26:27) Kdyby chtěl Ježíš podpořit nauku SJ o rozdělení křesťanů na dvě skupiny s rozdílnými nadějemi, z nichž by ta početnější skupina měla být při večeři Páně sice přítomna, ale neměla by se jí zúčastňovat, nikdy by nevyslovil onu shora uvedenou větu: „Pijte z toho **všichni**.“ Ihned po těchto slovech nazval svou krev výhradně *krví nové smlouvy*. Totiž jedině prostřednictvím krve nové smlouvy jsou nám odpuštěny hříchy, o čemž je více (včetně biblické definice nové smlouvy) v materiálu *Večeře Páně – jen pro 144 000, nebo pro všechny?*, který si můžete stáhnout z www.rozesti.org.

Apoštol Pavel později připomněl Kristova slova o obřadu, který Ježíš sám ustanovil na svou památku, že obřad je právoplatný pouze tehdy, pokud se skutečně jedná o **večeři** Páně, to znamená, jestliže se chléb **jí** a z kalicha **pije**: „Stejně vzal **po večeři** i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví; to činite, kdykoli budete **pít**, na mou památku.“ (1. Kor. 11:23-25) Tento Kristův výrok však SJ v citovaném článku silně potlačují a nahrazují jej svými vlastními slovy:

„Ježíš ustanovil, jak si lidé jeho smrt mají připomínat. **Slavnost**, kterou zavedl... **Její důležitost** Ježíš zdůraznil... budete považovat **výročí** jeho smrti za **nejdůležitější den v roce**... **tímto způsobem** si mne... znovu připomínejte.“ (SV, 1. 2. 2011)

O **jedení večeře Páně** chybí v článku SJ jakákoli zmínka. Jestliže je tam napsáno, že slavnost je známá u jinověrců (u křesťanstva) jako *večeře Páně*, nechtějí tím SJ říci, že je takto známá v jejich organizaci, ale pouze mimo ni. Proto poukazují jmenovitě na *Ekumenický překlad a Slovo na cestu*, které jinak pro své potřeby obvykle nepoužívají. Ona dvě slova *Pánova večeře* nejsou totiž v jejich organizaci nikdy používána samostatně, ale pouze v rámci pojmů jako „**památná výroční slavnost**“ večeře Páně.

Večeře Páně – pouze jednou v roce, nebo kdykoli?

V knize SJ *Hlubší pochopení Písma* je na str. 195 pod nadpisem „Jak často se má slavit?“ napsáno:

„Ježíš řekl: ‚Stále to činite na mou památku.‘ (Lk 22:19; 1. Ko 11:24) Z toho lze logicky usoudit, že si Ježíš přál, aby jeho následovníci slavili Pánovu večeři jednou za rok, a ne častěji.“

Vedení SJ opět určilo, na která slova má být kladen důraz; totiž na **památku** ve smyslu **památečního** dne, nikoli na slova „**To** činite“. Slovy „**to** činite“ Ježíš oznámil, **co** mají činit na jeho památku – totiž **jíst** chléb a **pít** víno. Termín *památku* sám o sobě nic konkrétního nestanovuje. Je to jen pojem, který může mít bezpočet významů. Teprve až je objasněno, co je podstatou té či oné památeční slavnosti, pouze tehdy všichni vědí, že mají činit „**to**“, či ono.

Pro doplnění si uvedme znovu Kristova slova, která už byla citována v první polovině tohoto letáčku: „**Kdykoli** tedy **jíte** tento chléb a **pijete** tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.“ (1. Kor. 11:26)

Na stejné straně ve shora citované knize *Hlubší pochopení Písma* píše SJ k tomuto právě citovanému Kristovu výroku následující:

„Kdykoli“ se může vztahovat na něco, co se koná jednou ročně, zejména tehdy, koná-li se to mnoho let. (Heb 9:25, 26) Dnem, kdy Kristus obětoval své doslovné tělo na mučednickém kůlu a vylil svou krev, aby byly odpuštěny hříchy, byl 14. nisan. To byl tedy den ‚Pánovy smrti‘, a tudíž to je i datum, kdy má být od té doby slavnostně připomínána jeho smrt.“

Jestliže si SJ vykládají termín „kdykoli“ jako událost, dějící se jen **jednou ročně** přesně v den jejího výročí, podívejme se do Písma na další texty, popisující večeři Páně. Ty nám zcela jistě doloží, že večeře Páně probíhá nezávisle na výročním datu jejího založení. Texty budou citovány